

jest předpis zákona o likvidaci jako následku zrušení společnosti povahy dispositivní. Že společnost byla zrušena, není sporno a jest to také prokázáno pravoplatným rozsudkem. Jest tudíž k opovědi zrušení společnosti oprávněn kterýkoli ze společníků sám o sobě. Pokud jde o likvidaci, nebylo tvrzeno, že veřejní společníci ujednali v původní smlouvě nebo dodatečně jiný způsob vypořádání společenského poměru, nastává tedy zákonný důsledek zrušení společnosti, likvidace, a není důvodu, by byl z á s a d n ě odepřen zápis likvidace, rozumí se zároveň s likvidátory a s likvidační firmou. Jde tedy již jen o osobu likvidátorovu. Navrhovatel se domáhá, by byl likvidátor ustanoven soudem a by jím nebyl nikdo z obou společníků. Podle čl. 133 druhý odstavec obch. zák. jest takový návrh i jen jediného společníka přípustný a může býti podle něho uznáno, jsou-li tu důležité důvody, o čemž jest rozhodnuto v řízení nesporném, nejsou-li spornými skutkové předpoklady pro ustanovení likvidátora soudem, pokud se týče, jsou-li ihned prokazatelné. S touto otázkou se nižší soudy neobíraly, a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 7907.

Předpis § 93 (4) konk. ř. platí i pro nucené narovnání v úpadku. Návrh podle § 93 (4) konk.ř. jest přípustným jen, byl-li opřen o nové okolnosti.

(Rozh. ze dne 23. března 1928, R I 225/28.)

Soud první stolice přiznal bance Ž. hlasovací právo ve vnučeném narovnání v úpadku. Rekursní soud odmítl recurs do tohoto usnesení. Důvody: Napadeným usnesením úpadkového soudu rozhodnuto bylo o hlasovacím právu banky Ž. Usnesení to podle § 93 (4) konk. ř. nelze napadati oprávněným prostředkem a jest oprávněný prostředek nepřípustný. Jest tudíž stížnost do výše řečeného usnesení nepřípustná a bylo ji proto podle § 526 c. ř. s. a § 172 konk. ř. ihned odmítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Rekurs odkazuje se na správné odůvodnění napadeného rozhodnutí. §§ 147 a násl. úpadkového řádu nejednají o právu hlasovacím, nýbrž o podmínkách přijetí návrhu na vyrovnání, a z příslušných, do jisté míry odchylných ustanovení vyrovnávacího řádu (§§ 39 a násl.) nelze vyvozovati, že předpis § 93 (4) úpad. ř. neplatí pro nucené vyrovnání, nanejmeně, když se v § 143 (5) úpad. ř. naň zvláště odkazuje. Že rekursní soud pokládal dřívější recurs za přípustný, nemění nic na skutečnosti, že podle § 93 (4) úpad. ř. proti rozhodnutím úpadkového soudu, pokud se týče úpadkového komisaře o propůjčení hlasovacího práva není oprávněného prostředku. Ale napadené rozhodnutí není ani věcně neúplné,

neboť stěžovatel neopřel rekursní návrh na změnu rozhodnutí konkursního soudu o nové okolnosti, za kteréhož předpokladu jedině byl by takový nárok ve smyslu § 93 (4) úpad. ř. přípustný (srovnej pamětní spis str. 85/86).

Čís. 7908.

Chce-li se řidič a vlastník jízdného silostroje sprostiti ručení, musí prokázati, že splašení se zvířete bylo způsobeno zaviněním někoho třetího nebo že nemohlo býti odvráceno ani při řádných a věcných opatřnostech v řízení silostroje a zacházení s ním a že nemůže býti dovozováno ani z povahy jízdného silostroje nebo ze zvláštního způsobu, ze selhání neb z nedostatků jeho činnosti. Jen když byl tento vyvíňovací důkaz úplně podán, dlužno míti za to, že vlastní příčinu příhody nutno spatřovati v nebezpečné povaze zvířete.

(Rozh. ze dne 23. března 1928, Rv I 1402/27.)

Při setkání automobilu žalovaného s koněm žalobcovým vedeným Bohdanem K-em se kůň splašil, byl zachycen automobilem a poraněn. Žalobní nárok na náhradu škody uznal procesní soud prvního stupně důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, opírající se o dovolací důvody čí. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s., jest bezdůvodné. Není sporu o tom, že škoda pochází ze splašení se koně vedeného Bohdanem K-em. Žalovaný to připouští i v dovolání. Podle druhého odstavce § 2 zákona ze dne 9. srpna 1908, čí. 162 ř. zák. platí ustanovení obsažené v tomto paragrafu také pro případ, »že škoda pochází ze splašení se zvířat«. Proto, chce-li se řidič a vlastník jízdného silostroje sprostiti ručení, musí dokázati, že škodná událost, splašení se zvířete, byla způsobena zaviněním někoho třetího nebo že nemohla býti odvrácena ani při řádných a věcných opatřnostech v řízení jízdného silostroje a zacházení s ním a že nemůže býti odvozována ani z povahy jízdného silostroje nebo ze zvláštního způsobu, ze selhání nebo z nedostatků jeho činnosti. Jenom v případě, když tento vyvíňovací důkaz byl úplně podán, když řidič silostroje použil všech opatřností, nejen těch, jež jsou přikázány zvláštními předpisy, nýbrž jichž vyžaduje povaha případu vůbec, a když tyto opatřnosti také neselhaly, ale zvíře přece se splašilo, dlužno předpokládati, že vlastní příčinu příhody nutno spatřovati v nebezpečné povaze zvířete (srov. III. zprávu právního výboru posl. sněm. o prvním vládním návrhu k § 2). Že splašení se koně bylo způsobeno třetí osobou, žalovaný ani netvrdil. Pokud však namítá, že splašení se koně nelze, jak předpokládá napadený rozsudek, při-